

w ustępie 1) § 2 już uiszcili wszystkie przypadające od nich należności podatkowe powstałe po dniu 30 września 1931 r.

§ 4. 1) Upoważnia się izby skarbowe do odznaczania względnie rozkładania na raty na skutek indywidualnych podań płatników zaległości powstałych w okresie od dnia 1 października 1931 r. do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia w podatkach wymienionych w ustępie 1) § 2, — nie dłużej jednak niż do dnia 1 października 1933 r.

2) Od rozłożonych na raty i odroczonech w myśl ustępu poprzedniego kwot zaległości podatkowych pobrane będą odsetki za odroczenie w wysokości 8% w stosunku rocznym, względnie — o ile chodzi o zaległości w podatku gruntowym i spadkowym — 4% w stosunku rocznym.

§ 5. Przy wpłatach zaległości podatkowych powstałych po dniu 30 września 1931 r. a rozłożonych na raty względnie odroczonech w myśl § 4, jak również przy wpłatach na poczet tychże zaległości uskuteczniionych dobrowolnie po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia (poprzednie kroki egzekucyjne nie stanowią w tym względzie przeszkody), — pobrane będą ulgowe odsetki w następującej wysokości:

- o ile wpłaty dokonane zostały w miesiącach
 - a) kwietniu i maju 1932 r. — bez kar za zwłokę,
 - b) czerwcu, lipcu, sierpniu i wrześniu 1932 r. — 3% w stosunku rocznym, względnie — o ile chodzi o zaległości w podatku gruntowym i spadkowym — 2% w stosunku rocznym.

W pozostałych miesiącach do dnia 15 sierpnia 1933 r. od odroczonech względnie rozłożonych na raty zaległości pobierane będą odsetki za odroczenie w myśl ustępu 2) § 4, od innych zaś zaległości — kary za zwłokę w ustawowej wysokości.

§ 6. Płatnikom, którzy korzystają z ulg z tytułu §§ 2 i 4 nie będą udzielane żadne ulgi indywidualne w spłacie bieżących podatków.

§ 7. 1) Powstałe przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia koszty egzekucyjne obniża się na okres do dnia 15 sierpnia 1933 r. do wysokości 3%.

2) Koszta egzekucyjne powstałe po terminie wejścia w życie niniejszego rozporządzenia pobierane będą w dotychczasowej wysokości — 5%.

§ 8. Ulgi wymienione w §§ 2 oraz 4 — 7 stosują się analogicznie do następujących samoistnych danin komunalnych: podatku wyrównawczego dla gmin wiejskich, podatku inwestycyjnego, opłat specjalnych i dopłat drogowych z tem, iż upoważnienia izb skarbowych posiadają wojewodowie, z którymi w tym względzie współdziałają z głosem stanowczym wydziały (izby) wojewódzkie.

§ 9. W gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie wyjątkowych wypadkach upoważnia się izby skarbowe do umarzania na skutek indywidualnych podań płatni-

ków przypadających od rolników zaległości podatkowych w podatkach:

a) gruntowym	— do wysokości	1.000 zł
c) dochodowym	— " "	4.000 zł i
c) majątkowym	— " "	10.000 zł.

§ 10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

320.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 kwietnia 1932 r.

w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Sprawiedliwości oraz Komunikacji w sprawie przedłużenia terminu wymiany obligacji kolei Karola-Ludwika, Albrechta tudzież obligacji kolei węgiersko-galicyskiej i kolei Północnej cesarza Ferdynanda na obligacje 5% konwersyjnej pożyczki kolejowej.

Na podstawie § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 grudnia 1924 r. o przerahowaniu zobowiązań Skarbu Państwa austriackiego i węgierskiego, tudzież Funduszu Krajowego Galicyjskiego, które ciąży na Skarbie Państwa Polskiego (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 1028) zarządza się co następuje:

§ 1. Termin wymiany obligacji kolei Karola-Ludwika i Albrechta tudzież zaświadczeń (affidavitów) wystawianych przez urzędy czeskosłowackie wzamian za wycofane z obiegu obligacje kolei węgiersko-galicyskiej i obligacje kolei Północnej cesarza Ferdynanda, przedłużony rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1930 r. w porozumieniu z Ministrami: Spraw Zagranicznych, Sprawiedliwości oraz Komunikacji (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 737) do dnia 31 grudnia 1931 r. przedłuża się do dnia 31 grudnia 1932 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu: *Jan Piłsudski*

Minister Spraw Zagranicznych: *August Zaleski*

Minister Sprawiedliwości: *Czesław Michałowski*

Minister Komunikacji: *Kühn*

321.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ W POROZUMIENIU Z MINISTREM PRZEMYSŁU I HANDLU

z dnia 3 marca 1932 r.

w sprawie czasu pracy osób, zatrudnionych w przemyśle przewozowym.

Na podstawie art. 3, 4 i 19 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i han-

dlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisy niniejszego rozporządzenia obejmują zatrudnionych w przemyśle przewozowym:

- a) woźniców ciężarowych pojazdów konnych, ich pomocników, oraz stajennych;
- b) kierowców samochodów ciężarowych i ich pomocników;
- c) kierowców autobusów, ich pomocników oraz konduktorów;
- d) osoby, którym powierzono wykonywanie w czasie przewozu czynności, związanych z opieką nad towarami, bagażem lub osobami oraz z ładowaniem i ekspedycją.

§ 2. Normy czasu pracy, ustalone w art. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, mogą być w stosunku do osób, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, zastąpione innymi normami z tym jednakże, aby czas pracy nie przekraczał 10 godzin na dobę oraz 598 godzin w okresie 13-tygodniowym.

§ 3. Zarówno w dni powszednie, jak w niedziele i w dni świąteczne te z pośród osób, wymienionych w § 1, które są bezpośrednio odpowiedzialne za stan pojazdów lub zwierząt pociągowych, mogą być zatrudnione przy obrządzaniu, czyszczeniu, karmieniu i pojeniu zwierząt pociągowych łącznie najwyżej w ciągu 3 godzin poza normami czasu pracy, przewidzianymi w § 2, przy niezbędnych zaś robotach, poprzedzających wyjazd samochodu ciężarowego lub autobusu z miejsca postoju, jak również przy niezbędnych robotach następujących po powrocie do miejsca postoju — łącznie najwyżej w ciągu 2 godzin, poza normami, przewidzianymi w § 2.

§ 4. Po przepracowaniu normy dobowej (§§ 2 i 3) pracownik, objęty niniejszym rozporządzeniem, powinien otrzymać co najmniej 10-godzinny okres wypoczynku nieprzerwanego, wolnego od wszelkich obowiązków służbowych.

§ 5. Do czasu pracy, określonego niniejszym rozporządzeniem, nie wlicza się czasu, pozostawionego pracownikowi do dowolnego wykorzystania, o ile wynosi on co najmniej godzinę i pracownik może w ciągu tego czasu pozostawić zwierzęta pociągowe lub pojazd bez swej opieki.

Wlicza się do czasu pracy czas spędzony przy uszkodzonym pojeździe lub przy zwierzętach pociągowych przez osoby odpowiedzialne za stan pojazdów, lub zwierząt pociągowych w wypadku uszkodzeń powstałych w drodze, uniemożliwiających dojazd do miejsca postoju w porze oznaczonej, gdy osoby wyżej wymienione nie mogą pozostawić bez opieki pojazdów lub zwierząt pociągowych.

§ 6. Praca kierowców autobusów, ich pomocników i konduktorów w autobusach, utrzymujących regularną komunikację, jest dozwolona zarówno w niedziele i dni świąteczne, jak i w nocy.

Praca nocna woźniców ciężarowych pojazdów konnych i ich pomocników oraz kierowców samochodów ciężarowych i ich pomocników jest dozwolona poza wypadkami, wskazanymi w § 3, w wypadkach przewidzianych w art. 15 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, nadto w wypadkach, gdy pracownik, którego wyjazd nastąpił w porze dziennej, powraca do miejsca postoju w porze nocnej.

§ 7. Praca osób, wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia jest dozwolona w niedziele i w dni świąteczne, poza wypadkami wymienionymi w § 3 i § 6 ust. 1, również w wypadkach, przewidzianych w art. 11 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu, nadto zaś w wypadkach, gdy pracownik, którego wyjazd nastąpił w dniu poprzedzającym niedzielę lub dzień świąteczny, powraca do miejsca postoju w niedzielę lub dzień świąteczny.

§ 8. Wzamin za pracę w niedzielę, o ile trwa ona dłużej, niż 3 godziny, powinna być udzielona pracownikowi, objętemu niniejszym rozporządzeniem, równa liczba godzin wolnych od pracy w tygodniu.

§ 9. Zakład pracy powinien prowadzić kontrolę, ustalającą czas wyjazdu i powrotu pracownika, objętego niniejszym rozporządzeniem. Pracownik co najmniej raz na tydzień musi mieć możliwość przejrzenia dotyczących go notowań.

Wyżej wymienione notowania powinny być zachowywane przez zakład pracy w ciągu roku i przedstawiane na każde żądanie organom inspekcji pracy.

§ 10. Pracę ponad normę czasu pracy na dobę, ustaloną w § 2 uważa się za pracę w godzinach nadliczbowych. Ponadto uważa się za pracę w godzinach nadliczbowych pracę wykonywaną ponad 598 godzin w okresie 13-tygodniowym, nawet jeżeli ilość godzin pracy nie przekracza dobowej normy czasu pracy, ustalonej w § 2.

Pracę, wymienioną w § 3, a nie przekraczającą norm w tym paragrafie ustalonych, nie uważa się za pracę w godzinach nadliczbowych i nie wlicza się do norm czasu pracy, określonych w § 2 niniejszego rozporządzenia.

Praca w godzinach nadliczbowych może być stosowana jedynie przy zachowaniu przepisów art. 6 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu oraz za wynagrodzeniem, przewidzianem w art. 16 tejże ustawy.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: *Hubicki*

Minister Przemysłu i Handlu: *Zarzycki*